

Holly Webb

Tiikeri, uhkarohkea kissanpentu



Kuvittanut Sophy Williams

Suomentanut Säde Loponen

Karisto
Hämeenlinna

Angelille ja Poppylle – kahdelle seikkailunjanoiselle kissalle!

Englanninkielinen alkuteos *A Kitten Called Tiger*

First published in Great Britain in 2017 by

Stripes Publishing

An imprint of the Little Tiger Group

1 The Coda Centre, 189 Munster Road,

London SW6 6AW

Text copyright © Holly Webb, 2017

Illustrations copyright © Sophy Williams, 2017

All rights reserved.

Suomenkielinen laitos © Karisto / Kustannusosakeyhtiö

Otava 2022

ISBN 978-951-1-41852-8

OTAVA
KIRJAPAINO

Keuruu 2022



Ensimmäinen luku



”Ava! No niin, herääpä nyt jo vähitellen. Katso tätä!” Äiti piti puhelintaan Avan nenän edessä, ja tyttö tiiraili unisena sen näytöllä olevaa valokuvaa. Hän singahti istumaan selkä suorana ja tarttui puhelimeen. Siitä lähtien, kun vanhemmat olivat suostuneet kissanpennun hankkimiseen, Ava oli selannut paikallisen eläinsuojeluyhdistyksen nettisivuja ja seurannut ruokakaupan

ilmoitustaulua. Kenelläkään ei tuntunut olevan kotia kaipaavia kissanpentuja – ennen kuin nyt.

”Voi! Ne ovat ihania! Äiti, ovatko ne ihan oikeita? Tai siis ovatko ne myytävänä? Voimmeko me mennä katsomaan niitä?” Valokuvassa oli poikue kissanpentuja käpertyneenä pahvilaatikkoon. Laatikko ei ollut kovin suuri, mutta ilmeisesti pennut olivat sitä mieltä, että se oli kaikkien aikojen paras nukkumapaikka. Ava oli melko varma,

että pentuja oli neljä, mutta niiden laskeminen oli aika hankalaa...

”Kyllä, ne ovat oikeita, ja kyllä, niitä voi mennä katsomaan. Niiden omistaja on



Rosie-niminen nainen, joka laitto Facebookiin valokuvan ja kertoi olevansa tänä viikonloppuna vapaana, jos joku haluaa tulla tutustumaan niihin. Lähetin hänelle viestin kysyäkseni, voisimmeko käydä siellä tänään. Sain valokuvan Jade-tädiltä, joka on Rosien ystävä. Jade sanoi ajatelleensa sinua heti, kun hän näki pennut!”

”Ne ovat niin pieniä ja pörröisiä...” Ava kujersi ja silitti puhelimen näyttöä sormellaan. Hän henkäisi, kun kuva yhtäkkiä katosi. ”Ups! Anteeksi äiti, olen vielä unenpöpperössä. Halusin vain silittää niitä.”

Äiti hymyili ja tarttui puhelimeensa. ”Minusta oranssivalkoturkkinen on suloinen, mutta niin on se raidallinenkin. Meille taitaa tulla tiukka paikka, kun joudumme valitsemaan. Hei, katso! Rosie vastasi viestiini, ja hän kysyy, voimmeko

tulla käymään kymmenen maissa. Hmm, enpä tiedä, Ava – mitä mieltä olet? Eikö se olekin vähän liian aikaisin lauantaiaamuna?”

Äiti purskahti nauruun, kun Ava viskasi peiton yltään ja hyppäsi sängystä jalkeille. ”Ilmeisesti siis ainakin sinun mielestäsi me voimme. Muista, että meidän täytyy saada myös Lucy ja Bel hereille. Isäsikin nukkuu vielä.”

”Meillä on vain kaksi tuntia aikaa!” Ava kiljahti. ”Herätä hänet heti, äiti! Ja sano Lucylle ja Belille, että menemme katsomaan kissanpentuja. Lupaan, ettet ole koskaan ennen nähnyt heidän nousevan sängystä niin nopeasti.”



”Vauhtia”, Ava voihki. ”Tuossa se talo on, katso-
kaa, numero kaksikymmentäkaksi. Lucy, et sinä
tarvitse nyt lelukissaasi, mehän olemme menossa
katsomaan oikeita kissanpentuja.”

”Ne pitävät minun lelukissastani”, Avan sisko
vastasi päättäväisesti, otti mukaansa kissan lisäksi
käsilaukkunsa sekä kissan vaatteet ja kiipesi alas
auton istuimelta. Lucy oli vasta täyttänyt kolme
vuotta. Äiti ja isä olivat aiemmin sanoneet, että
perheeseen hankittaisiin lemmikki vasta sitten,
kun pikkusisko olisi riittävän vanha ymmärtä-
mään, ettei kissanpentu ole yksi hänen leluis-
taan. Ava olikin odottanut siskon syntymäpäivää
kiihkeämmin kuin omaansa.

Perheen keskimäinen, viisivuotias Bel, oli
juossut edeltä ja yritti parhailaan avata por-
tin salpaa. Hän oli yhtä innoissaan kuin Ava.

Kumpikaan heistä ei ollut saanut syötyä lainkaan aamupalaa, he olivat vain katselleet vierestä epäuskoisina, kun isä ja Lucy pistelivät Weetabix-murokkeita poskeensa.

”Selvän teki.” Isä lukitsi auton ovet ja johdatti Lucyn portin luo. ”Mennään!”



Bel onnistui lopultakin avaamaan salvan, ja kun he kävelivät pihatietä pitkin, talon ovi avautui. Raidalliseen t-paitaan pukeutunut nainen vilkutti heille. ”Huomasin teidän tulevan. Minä olen Rosie.” Nainen nappasi syliinsä hopeanharmaan juovikkaan kissan, joka pyrki pakoon hänen jalkojensa välistä. ”Tämä tässä on Muppetti, pentujen emo.”

”Onpa se kaunis”, Avan äiti sanoi.

”Niin on”, Rosie myötäili. ”Tulkaa sisään. Muppetti on totta puhuen liian nuori äidiksi. Se oli kulkukissa. Se vieraili usein pihallani, ja lopulta adoptoin sen. En tiennyt, että saisin yhden kissan sijaan viisi!”

”Oho, vau...” Ava huokaisi. Hänestä se kuulosti toteutuneelta unelmalta.

”Oli miten oli, mennään nyt katsomaan pentuja. Ne ovat keittiössä.”

Ava tunsi sydämensä takovan jännityksestä, kun he kävelivät eteisen poikki. Keittiön ovi oli kiinni, ja Rosie avasi sen varovasti, jotta ei osuisi vahingossa pentuihin.

”Oi! Oi! Kissanpentu!” Bel kiljahti, kun pieni pörröinen naama tuli näkyviin oven takaa.

Pentu katosi saman tien, ja äiti hyssytteli Belää lempeästi. ”Kultaseni, muistathan mitä kotona puhuttiin. Sinun täytyy olla hiljaa pentujen lähellä. Jos huudat, ne pelästyvät sinua.”

Bel nyökkäsi, mutta Ava huomasi hänen olevan niin innoissaan, ettei hän kuunnellut kunnolla. Ava nielaisi kovaa, kun Rosie avasi oven kokonaan. Tuntui kuin jännitys olisi tarttunut hänen kurkkuunsa kuplan lailla. Hän oli